

Peet zei altijd: “Goede dingen moeten stinken!”

De scheurkalender zegt: “Zaterdag 5 november 1964.”

De barometer staat hoog, op de thermometer flirt het kwik met 0 graden.

De klok in de toren slaat negen maal. Twee verkleumde, neus-druipende vogelvangers zitten op een bankje in het unieke mobiele vangersschuilhuisje met een grote B op de bache.

Buiten staat aan de ene zijde een grote olielantaarn te branden waarvan de gassen opgevangen worden in een omgekeerde trechter en via een koperen buizenstel een beetje warmte brengen in het caravanneke. Aan de andere zijkant wordt de CO² losgelaten in de vrije lucht, alles met een B op.

Peet, de senior, zit met het koperen spreekfluitje in de mond en tuurt de blauwe lucht af. Voor zich komt de trekkabel binnen die eindigt op een inoxen trekstok met een, ja... Ikzelf, toen dertien jaar, zit naast hem met twee dunne koordjes in de hand: links het roer voor de lijsters, rechts voor de spreeuwen. Vijftig meter verder ligt de dubbele slag van twintig meter te wachten op het signaal om zich 180 graden te draaien.

Buiten wat gesnotter is het stil en mijn handen jeuken om de vogels op de steek te ambeteren. Plots zegt Peet: “*Rechts, spreeuwen!*” en met een gecontroleerde

ademstoot en trekbeweging aan het koperen ding komen er spreekwengeluiden ten gehore. Ik roer, Peet zet zich schrap en neemt de stok met beide handen vast. De bedrogen spreekwengels gaan in duikvlucht naar de steek bij hun soortgenoten.

Peet telt: "1,2,3.....15", en sleurt zodanig aan de kabel dat hij op zijn rug belandt, niet de eerste keer.

Ik klap het achterdeurke open en zet het op een lopen, peet volgt op twintig meter. Plots voel ik de grond onder mijn voeten verdwijnen en sla achterover... recht in een grote koeienvlaai.

Peet passeert, zegt: "*Nie aantrekken kleinen, goeie dingen moeten stinken*" en loopt verder.

Ik kruip recht, stink en kan mij niet verzoenen met de tip van mijn mentor die mij alles leerde over vogelen vangen en vinkenzetten. Een koeienvlaai is niet goed omdat ze - en ook ik - stinkt. Om mij te behoeden van een twee landing leert hij mij hoe je een koeienboobytrap van op afstand kan herkennen. Juist, door het langere gras in een cirkelvorm. Ja man, en ik die dacht dat hij soms gedronken had. Niet dus, hij slalomde. De vangershut stonk, ik nog meer. Peet zijn stutten smaakten niet maar voor de rest was alles goed. Mijn gedacht, goede dingen...

Meer dan vijftig jaar later wordt mijn twijfel bevestigd door een minister. Koeienvlaaien zijn gevaarlijk voor de natuur en de opwarming van de aarde. Ze stinken en zijn gevaarlijk voor valpartijen, hoho. Minder koeien, minder boeren, minder vlees eten, maar meer betalen... opgelost?

In mijn gemeente zijn wij al vele stappen voor want als ik voorbij ons vangplek rij dan zie ik geen boerderij meer van boer D'haeze. Geen boomgaard, geen weiden en velden maar alleen kasten van huizen waar menig natuur- en dierenbeschermers wonen? Waar is die natuur?

Het wordt tijd dat we opnieuw de oorlogsleuze van onder het stof halen: *“Had den boer niet gesch.ten, dan had den stadsmens geen eten.”*

Er is nog één boerderij en deze moet stoppen in 2024 wegens te dicht bij een natuurgebied. Wedden dat er appartementen komen!

Moeten wij, de boeren, vogelvangsters en ouderen ons schuldig voelen voor wat er vroeger was? “Neen”, zeggen wij.

“Ja, ja en nog eens ja”, zeggen de ‘wokers’.

Sorry, maar dat woord uitleggen zou lang duren maar in het boek van Bart De Wever wordt dit met handen, voeten en bewijzen uitgelegd. En deze maal heeft hij overschot van gelijk over alle politieke grenzen heen. De laatste twintig jaar worden we bestookt door organisaties die ons opnieuw en opnieuw beladen met wat er vroeger door onze voorvaders uitgericht is met als doel ons met een schuldgevoel op te zadelen. En het lukt hen nog ook!

Beelden van helden uit het verleden worden besmeurd of weggehaald. Religieuze afbeeldingen moeten aan het oog onttrokken worden. We worden beschouwd als racist als we een eeuwenoud woord uitspreken ...

En het stopt niet. Wat hebben wij daar in Godsnaam, lap mis, daarmee te maken? KAFKA! Alleen met geld kunnen we dit afkopen. De enige dimensies die nog overblijven van onze natie, “geloof en broederschap”, zijn al lang verdwenen. Wij, de oudere generatie, begrijpen en voelen dat want we kunnen vergelijken. Diegene na ons globaliseert en zal alle identiteit verliezen. Het zal stinken, maar niet goed zijn. Sorry peet.

Veldegem-weiland, een dorpke aan de rand van de grote stad.

De naam alleen al verraadt dat er veel akkerland en weiden aanwezig zijn. Al eeuwen.

Het is een dorpke uit het boekske; alles en iedereen is aanwezig en leeft in harmonie. Eén groot verschil met de andere dorpen: de burgemeester is niet van adel.

Op het kasteelke woont burgemeester André De Meulemeester samen met zijn echtgenote Simonne, ex cafédochter uit de stad, en zoon Jan, een verwend ongelukske van een vluggertje van twintig jaar geleden. André is schatrijk door de erfenis van zijn vader die goed geboerd heeft in de Congo. ('n Een maat van L.II?)

Bij de erfenis was er ook een koppel met heel donker getinte huid (lees zwartjes) dat zorgde voor het huishouden. André heeft geen beest van een auto maar een paard en tjeese, zo een klein koetske. Daarmee rijdt hij naar de tien kleine boerderijkes die in de verkoop zaten toen de oude baron stierf. Drie vierden van het dorp is eigendom van burgemeester André, maar hij blijft de volksmens onder zijn dorpingen.

Zijn laatste halte is altijd het vinkenlokaal naast de kerk en als de drank in de man is, wordt hij met paard en kar afgeleverd op het kasteel. Madam Simonne, een klein lichtje met veel pretentie, verveelt zich dood op het prachtige domein. Zeuneke Jan, Jean de moulin maitre voor de vrienden, laat regelmatig kameraden uit Gent overkomen om wat te lachen met de boerkes.

Regelmatig kregen ze de eerder aangehaalde spreuk naar hun Gentse kop (lees uflake) gegooid. Het kwam aan pa zijn oor en Simonneke en Jan van mijn... mochten hun intrek nemen in het herenhuis in Gent. Probleem opgelost, iedereen content.

Vijf jaar na datum gaat André met paard en kar over kop en moet voor een paar maand naar een ziekenhuis in Brussel.

Erg, maar het wordt nog erger want Simonneke en Jeanke verschijnen terug in Veldegem- Weiland om de boel daar eens op orde te zetten. Ja, om keet te schoppen.

De kopjes in het dorp gaan omlaag: alle dagen hangen nieuwe absurde wetten en reglementen aan het gemeentehuis, de champetter moet terug leren schrijven want de laatste vijf jaar heeft hij geen enkele contraventie moeten uitschrijven, op het kasteel zijn de bedienden terug in de Congo.

Het gaat van kwaad naar erger en Jean beveelt de boeren hun weiden om te ploegen want zijn ma heeft zagezegd last van jeuk en niezen door de graspollen en de koeienvlaaien die stinken. Hierzie, stinken!

De boskanten moeten worden gekapt om de vinkeniers te kl..., de cafés moeten om 21 u sluiten en de belastingen gaan omhoog. Het stopt niet, maar het moet gestopt worden. Maar hoe?

Op een spoedvergadering van de onderdrukten komt maar geen oplossing uit de bus tot den hond plots hevig begint te krabben en te krabben. De kleinen van de cafébaas zit onder een tafelke te lachen. Maar zijn pa in den toog heeft het gezien, stekt hem bij zijn haar en geeft hem een paar pletsen. Uit zijn hand valt een klein zakske met fijn poeder. De hond vlucht weg.

“Jeuk- en niespoeder, gekocht bij Clémence in het snoepwinkelke bij de farcen.”
Ja, toen mocht dat nog. Iedereen dacht plots hetzelfde: **“DAT IS HET!”** Clémence haar hele voorraad werd opgekocht en verdeeld volgens plan. De facteur stoomde de brieven voor het kasteel open en deed er wat niespoeder in. De pastoor strooide er wat op de twee stoelen in de kerk. Zelfs Koenta en Kinté, de twee kasteelbedienden, deden mee en strooiden het tussen de lakens, op de kleren en meubels. Ma en zoon niesden en krabden dat het een lust was. Een dokter uit de stad kon de reden niet vinden en ging al krabbend en niezend buiten met de raad te verhuizen naar de stad want koeienvlaaien... ziede wel, hoho.

En weg waren ze! Er was nog niet geploegd of gekapt, André herstelde snel en kwam terug naar zijn kasteel met een ferme verpleegster. Voor zijn verzorging, mijn gedacht! De koeien konden terug ongestoord hun vlaaien laten vallen en scheten de natuur inlaten. André heeft zich een groter koetske gekocht want zijn verpleegster moest overal mee om hem te verzorgen. Clémence mocht geen jeukpoeder meer verkopen, wrede merchandise!

Gisteren stopte een B-Post-auto en de postman belde aan met een pakje in de hand. Ik deed het klein vensterke open en vroeg: "Zijde gij 'n een echten facteur?" Hij stak zijn neus voor het vensterke en ja ik herkende hem: rode neus, dikke snor...

Ik ontgrendelde de vijf sloten, opende de deur en zei : *“A Ward, ge zijt ‘t gij, ja man waar is de tijd van het A.Vi.Bo-blad... Ward, bedankt hé, get er énen te goed, saluu!”*

Lucien van Gent